

दीसपट्टो ॥११॥ नासतना हाताक त्रास कसलेच । कारणा बगर ताचो सांबाळ सदांच । ^१धृतमर्दन निष्पीडन देखरेख
सदांच । जिवे आसा मेरेन चलयली ॥१२॥ ही उपासना भागोजीची । साईसिद्धाक ना गरज जिची । भागोजीक
घडयताले नित्यनेमाची । आवड भक्ती कामाची ॥१३॥ आदल्या जल्माचे महादोश । भागोजीचे सोंपले कुश्ट-
क्लेश । मात ताचें भाग्य विशेश । मेळ्ळो सांगात श्रीसाईचो ॥१४॥ व्हाळाचेर जाताली फेरी । भागोजी बाबांचेर तरंग
धरी । महारोगी आसलो जरी । मान पयलो ताकाच ॥१५॥ धुनी कुशीकच्या खांब्या कडेन । बाबा सकाळीं उठून ।
बसताले शांत चित्तान । तेन्नाय आसतालो भागोजी सेवेक ॥१६॥ हातांपांयांच्यो पट्ट्यो सोडोवप । थंयच्यो शिरो
रगडप । मागीर तांचेर तूप चोळप । अशी आसताली सेवा ताची ॥१७॥ फाटल्या जल्माचो महापापिष्ट । आंगभर
भरलें रक्तकुश्ट । भागोजी शिंदे महापिडेस्त । तरीय भक्त वरिश्ठ बाबांचो ॥१८॥ कुश्टरोगान बोटान शेणलीं । घाण
पुराय आंगाक सुटली । अशी जाची जीण विटली । मेळयतालो पुण्य हे ^२सेवेंतल्यान ॥१९॥ कितल्यो म्हणून सांगूं

१. तूप चोळप. २. सेवा करपाक कोणूय आयले जाल्यार बाबांनी केन्नाच न्हयकार दिलोना. उरफाटें तांकां मोगानूच वागयले. एकदां एक महारोगी अस्तुरी बाबां
कडेन आयली. महाराजांनी भीमाबाई नांवाचे मराठा अस्तुरेक तिका घरांत दवरपाक सांगली. भीमाबाईन म्हणलें, “बाबा, तिका महारोग जाला न्हय? तिका
म्हज्या घरांत कशी दवरूं?” ताचेर बाबांनी म्हणलें, “आगे, ती महारोगी आसली म्हण कितें जालें, ती म्हजी भयण. खाशेली भयण. तिका तुज्या घरा कडेन
घेवन वच.” अशें बाबांनी सांगतकच भीमाबाई तिका आपल्या घरा कडेन घेवन गेली. ते अस्तुरेक उपरांत त्याच घरांत मरण आयलें. अशेच बाळाजी पाटील
नेवासकर हे एकदां आपल्या गांवाक वचपा खातीर परवानगी मागपाक लागले. महाराजांनी म्हणलें, “तो दगडूभाऊ दुयेंत आसा. ताचेर लक्ष दवर.” दगडूभाऊ
हो जातीन मुसलमान कुश्टरोगी आसलो. पाटील सदांच ताच्या आंगांतले किडे काडटाले, न्हावपाक घालताले, अशें एक म्हयनो चल्लें. फुडें त्या दगडूभाऊक
मरण आयलें. तेन्ना महाराजांनी पाटलाक गांवाक वचपाक परवानगी दिली.

॥श्रीसाईसच्चरीत॥ ८७

॥ १२५ ॥ अशुभ कथा सांगपाक गेल्यार । जातलो ग्रंथाचो व्हड विस्तार ।
 पंढरपुराचे वाटेन । सरले भायर वचपाक ॥१२५॥ अशुभ कथा सांगपाक गेल्यार । जातलो ग्रंथाचो व्हड विस्तार ।
 म्हणून आतां हेरांचें दुख्ख निवार । करपी विशय हो आटपुया ॥१२६॥ सोंपोवया हो अध्याय आतां । अंत ना
 बाबांच्या चरित्रा । फुडल्या अध्यायांत हेर कथा । सांगीन स्वहिता खातीर हांव ॥१२७॥ हो हांवपणाचो अहंकारूच ।
 जिरयतलों म्हणल्यार जिरना कसोच । कळना खात्रेन हांव कोण तेंच । सांगतले साईच कथा स्वताची ॥१२८॥
 सांगतले मनीस जल्माची महती । सांगतले स्वताची भिक्षा वृत्ती । बायजाबायची ती भक्ती । स्थिती जेवणाखाणाचीय
 आपली ॥१२९॥ वांगडा घेवन म्हाळसापती । तशेच कोते तात्या, गणपती । बाबा कशे न्हिदत मशिदीं । आयकात
 कथा ती आगळी ॥१३०॥ पंत हेमाड साईक शरण । म्हणून घेत भक्त-पांयांची व्हाण । ताका साईची आज्ञा प्रमाण ।
 जालें निरुपण इतलें मेरेन ॥१३१॥ संतसज्जनानो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत
 श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । 'विविधकथा निरुपण' नांवाचो हो सातवो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

